

АРТЪР КОНАН ДОЙЛ СЪСЕКСКИЯТ ВАМПИР

Превод от английски: Василена Мирчева, —

chitanka.info

Холмс прочете едно пристигнало с последната поща съобщение, после ми го подаде със сухото покашляне, което при него обикновено заменяше смеха.

— Май досега не бяхме попадали на такава смесица от съвременна трезвост и средновековно бълнуване, от практичност и развихрено въображение. Ти какво ще кажеш, Уотсън?

Прочетох следното:

46, Олд Джъри
19 ноем.
Относно: Вампирите

Сър,

Нашият клиент, господин Робърт Фъргюсън от Фъргюсън и Мърхед, търговци на чай от Майнсинг лейн, се обърна към нас във връзка с особен случай, свързан с вампиризъм. Тъй като фирмата ни е специализирана изключително в оценката на машинно оборудване, материята излиза от компетентността ни. По тази причина препоръчахме на господин Фъргюсън да се обърне към Вас. Помним успешно разрешения от Вас случай с „Матилда Бригс“.

Приемете нашите най-добри чувства:
Морисън, Морисън и Дод

— Матилда Бригс не е име на девойка — припомни си Холмс, — а на кораб, споменаван във връзка с гигантския плъх от Суматра, но на тази история още не ѝ е дошло времето да бъде разгласена. Но какво общо имаме ние с вампирите? И с тях ли ще започнем да се занимаваме? Няма нищо по-лошо от бездействието, но тук май се опитват да ни въвлекат в приказка от Братя Грим. Пресегни се, Уотсън, и виж какво имаме на буква „В“.

Смъкнах от полицата големия справочник, подреден по азбучен ред. Холмс го подпря на коляно и любовно заразглежда записките за отминали случаи, смесени с изрезки от вестниците за любопитни факти.

— *Вандербит и Йегман...* — зачете той. — *Отровният варан. Вигър, хамърсмитското чудо. Виктор Линч фалшификаторът. Витория, хубавицата на цирка. Влечуги. Воаяжът на „Глория Скот“* — лоша работа, — ти май писа нещо за случая, Уотсън, за съжаление не мога да те поздравя за резултата... Хе-хе! Добрият стар справочник. Закъде сме без него! Чуй това, Уотсън — *Вампиризм в Унгария!* Ето пак: *Вампири в Трансилвания* — и той нетърпеливо прелисти страницата, но като огледа набързо справката, разочаровано захвърли дебелия папка. — Глупости, Уотсън, глупости! Какво ни интересуват разхождащи се трупове, които трябва да мушкаш с кол в сърцето, за да мируват в гробовете? Чиста проба безумие!

— Май не е задължително вампирът да е мъртвец — вметнах. — И живо същество може да смуче кръв. Чел съм например за застаряващи особи, които пият кръв от младежи, та да съхранили младостта си.

— А, да, в една от изрезките се говори и за това суеверие. Нас обаче такива басни не ни интересуват. Ние сме трезвомислещи хора, стъпили здраво на земята, и това не бива да се забравя. Дори в съвременния свят понякога се случват странни неща, но за призраци все пак няма място. Не мисля, че трябва да вземаме господин Робърт Фъргюсън насериозно. Това писмо сигурно е от него и то може би ще изясни по-точно причината за безпокойството му.

И Холмс отвори писмото, останало досега незабелязано. Зачете го със снизходителна усмивка, която скоро помръкна. Известно време той остана съсредоточен в мислите си с писмото, увиснало от тънките му пръсти. По някое време се сепна от унеса.

— Чийсмънс Ламбърли. Къде се намира Ламбърли, Уотсън?

— В Съсекс, южно от Хоршъм.

— А, не е много далеч! А Чийсмънс?

— Бил съм там, пълно е със стари къщи и всички носят имената на хората, които са ги строили преди век. Одлис, Харвис, Керитънс, човекът си отива, но домът запазва името му.

— Точно така — хладно промърмори Холмс. Когато получи новата информация, той бързо и прецизно я подреждаше в ума си, като рядко се сещаше да поблагодари на този, който го бе осветлил. Това бе част от гордия му самоуверен характер. — Май ще трябва да понаучим повечко за Чийсмънс Ламбърли, преди да отидем там. Писмото, както

и предполагах, е от Робърт Фъргюсън. Между другото той твърди, че те познава.

— Мен!?

— Най-добре сам да го прочетеш — и ми го подаде.

Най-отгоре бе споменатият вече адрес, а писмото гласеше следното:

Уважаеми господин Холмс,

Адвокатите ми препоръчаха да се обърна към Вас. Случаят е от твърде деликатно естество, трудно е да бъде обсъждан открито и засяга приятел, от чието име съм упълномощен да действам. От около пет години джентълменът е женен за дъщеря на перуански търговец, с когото се е запознал във връзка със служебните си дела. Дамата е истинска красавица, но чуждестранният ѝ произход и религия са започнали да създават известни пречки в общуването им. С времето той охладнява и започва да мисли, че бракът им е бил грешка. Открива, че характерът ѝ има тъмни страни, които той никога няма да опознае и да проумее. Най-болезненото е, че тя си остава любящата и предана във всяко отношение съпруга, каквато всеки мъж би желал да има.

Но да се върна на въпроса, за който ще Ви разкажа повече, когато се видим. Писмото впрочем е достатъчно, за да получите представа за ситуацията и за евентуалната Ви роля в решаването на проблема.

От известно време дамата проявява странни, необясними наклонности, чужди на обичайното ѝ грижовно и внимателно поведение.

Джентълменът има син от първия си брак, в момента петнайсетгодишен. Младежът е очарователен и силно привързан към баща си, за съжаление недъгав вследствие на нещастен случай в ранното му детство. На два пъти хващали съпругата да бие бедното създание, при това без никакъв повод. Първия път го удряла с пръчка, която оставила голям белег на ръката му. Далеч по-

обезпокоително обаче е отношението ѝ към собственото ѝ дете — момченце, ненавършило годинка.

Преди около месец гувернантката била излязла за малко от стаята, когато изведнъж болезнен писък я накарал да се втурне обратно. Заварила господарката си надвесена над бебето. На шията му имало кървяща рана, явно оставена от зъбите на майката. Ужасена, гувернантката понечила да извика съпруга, но дамата ѝ заповядала да мълчи и ѝ дала пет лири. Не последвало никакво обяснение и нещата продължили, все едно нищо не се било случило. Но оттогава притеснената гувернантка започнала зорко да следи господарката си и още по-всеотдайно да бди над бебето, към което е силно привързана. Сторило ѝ се обаче, че майката я следяла по същия начин и че винаги когато ѝ се налагало да остави за малко детето, господарката неизменно била наоколо. Гувернантката не се отделяла от него, на свой ред мълчаливата майка не я изпускала от очи и дебнела мълчаливо, както вълкът дебне плячката си. Навярно звучи невероятно и все пак Ви моля да повярвате, тъй като животът на детето и здравият разум на бащата зависят от това.

Накрая дошъл ужасният ден, когато фактите повече не можели да бъдат крити от съпруга. Гувернантката не издържала на напрежението и угризенията и му разказаха всичко. Историята му се сторила толкова невероятна, колкото вероятно и на Вас. Като изключим побоя над заварения ѝ син, той познавал жена си като любяща и всеотдайна майка. Защо в такъв случай да посяга на собствената си рожба? Укорил гувернантката, че си измисля, че подозренията ѝ са неоснователни, и обявил, че няма да търпи такива клевети. В този миг внезапен вик прекъснал разговора им. Дватамата се втурнат към детската стая. Представете си какво е изпитал бащата, господин Холмс, когато видял вратлето на бебето и одеялцето в кръв и жена си да се надига зад креватчето. Представете си ужаса му, когато обърнал лицето ѝ към светлината и открил

кръвта по устните ѝ. Без всякакво съмнение тя смучела кръвта на клетото създание.

Оттогава съпругата стои заключена в стаята си. Не е дала никакво обяснение, а джентълменът е на крачка от полудяването.

И двамата не знаем нищо за вампиризма и винаги сме смятали, че подобни истории са само страшни приказки, измислици в далечни страни. И сега, в самото сърце на Англия, в Съсекс... но всичко това можем да обсъдим заедно утре сутрин. Горещо се надявам да отвърнете на молбата ми и да се съгласите да използвате изключителните си способности в помощ на един съкрушен мъж. Ако сте съгласен, моля телеграфирайте на Фъргюсън, Чийсмънс Ламбърли, и аз ще бъда в приемната Ви в десет сутринта.

Искрено Ваш
Робърт Фъргюсън

P.S.

Познавам Вашия приятел Уотсън, който навремето играеше ръग्би за Блекхийт, докато аз бях полузащитник на Ричмънд. Това е и единственият личен начин, по който мога да се представя.

— Разбира се, че го помня — възкликнах, когато дочетох писмото. — Големият Робърт Фъргюсън, най-добрият полузащитник на Ричмънд. Прекрасен младеж. Напълно в неговия стил е да се тревожи така за приятел.

Холмс ме погледна замислено и поклати глава.

— Винаги си ме изненадваш, Уотсън, такива неизследвани възможности притежаваш! А сега имай, моля те, добрината да изпратиш телеграмата, която ще ти продиктувам: *С удоволствие ще проучим Вашия случай.*

— *Вашия* случай?

— Не бива да го оставяме да смята, че може да ни заблуждава по толкова елементарен начин. Изпрати телеграмата и да оставим нещата

до утре сутрин.

Фъргюсън пристигна точно в десет. Помнех го като строен, източен младеж, напет и гъвкав. Носеше се по терена много по-бързо от съперниците си. Развалината, в която се бе превърнал превъзходният атлет, когото познавах в зенита на младостта му, бе извънредно печална гледка. Нямаше и помен от гордата осанка, светлорусата му коса бе оредяла, а раменете — приведени. Със съжаление забелязах, че видът ми предизвиква сходни впечатления у него.

— Здравей, Уотсън — поздрави той. Гласът му си бе останал дълбок и сърдечен. — Променил си се доста, откак те изхвърлих през въжетата право в тълпата на „Олд диър парк“. Допускам, че и аз съм се поизменил. Последните няколко дни ме състариха с години. Господин Холмс, от телеграмата ви разбрах, че не е нужно да се преструвам на посредник.

— По-лесно ще е да говорим направо — отвърна Холмс.

— Напълно съм съгласен, но сам разбирате колко е трудно, когато става въпрос за жената, за която сте призван да се грижите и да пазите. Какво да правя? Как да отида в полицията и да им разкажа? Освен това трябва да предпазя и децата. Тя луда ли е, господин Холмс? Нещо в кръвта ѝ ли не е наред? Имали ли сте подобен случай? За Бога, посъветвайте ме как да постъпя, на предела на силите си съм.

— Напълно ви разбирам, господин Фъргюсън. Седнете сега, успокойте се и ми отговорете на няколко въпроса. Мога да ви уверя, че аз не съм на предела на силите си и смятам, че ще успеем да постигнем приемливо решение. Кажете ми най-напред какво предприехте? Жена ви още ли има достъп до бебето?

— След ужасяващата сцена — не. Тя е с доста горещ темперамент, господин Холмс. Едва ли ще се намери по-страстно предана и всеотдайна съпруга. Разкриването на потресаващата ѝ тайна бе удар за нея. Не отрони и дума, дори не се опита да се защити от укорите ми, само ме погледна тъжно, после се втурна в стаята си и се заключи. Оттогава отказва да ме види. Пуска само камериерката си Долорес, с която се познават отпреди сватбата ни и са един вид приятелки. Тя ѝ носи храна.

— Значи няма непосредствена опасност за детето?

— Госпожа Мейсън, гувернантката, е твърдо решена да не се отделя от него и за минута. Имам й пълно доверие. Притеснявам се по-скоро за бедния Джак. Споменах ви в бележката си, че тя на два пъти се нахвърля на него.

— Но не го е наранила?

— Не, биеше го яростно. Ужасяващо е, че е способна да се хвърли върху едно беззащитно сакало дете — изопнатите черти на Фъргюсън омекнаха, когато заговори за сина си. — Горкото момче, и на най-коравосърдечния ще му дожалее, като го види. Като малък падна лошо и оттогава е с изкривен гръбнак, но има много добро сърце.

Холмс измъкна вчерашното писмо и отново го зачете.

— Колко души живеете заедно, господин Фъргюсън?

— Отскоро имаме две нови прислужнички. В къщата сме съпругата ми, аз, синът ми Джак, бебето, Долорес, госпожа Мейсън и старият иконом Майкъл. Това са всички.

— Да разбирам ли, че не сте познавали добре съпругата си, преди да се ожените за нея?

— Познавах я само от няколко седмици.

— Прислужничката Долорес отдавна ли е с нея?

— Да, от доста време.

— В такъв случай тя вероятно познава по-добре характера на жена ви от вас?

— Може и така да се каже.

Холмс си записа нещо и продължи:

— Мисля, че в Ламбърли ще свърша по-добра работа, отколкото тук. Така или иначе, налага се да дойдем с вас. Щом дамата се е затворила в стаята си, нашето присъствие ни най-малко няма да я притесни или обезпокои. И, разбира се, ще отседнем в хотел, ако се наложи да останем.

Фъргюсън въздъхна с облекчение.

— На това се надявах, господин Холмс. Ако решите да дойдете, в два часа от гара Виктория тръгва много удобен влак.

— Разбира се, че ще дойдем. В момента нямаме други задължения. Ще се посветя изцяло на вашия случай. Уотсън, естествено, идва с нас. Но преди да започна, има един-два момента,

които искам да изясня. Доколкото разбрах, дамата е посегнала и на двете деца, собственото си бебе и вашия син?

— Да, така е.

— Но по различен начин, нали? Вашия син го е била?

— Да, веднъж с пръчка и веднъж особено яростно с юмруци.

— Даде ли някакво обяснение защо?

— Не, само каза, че го мрази, дори го повтори няколко пъти.

— Е, случва се при мащехите. Можем да го наречем ревност към покойната предшественичка. Съпругата ви иначе ревнива ли е?

— Изключително, с цялата сила на жаркия си тропически темперамент.

— Синът ви, както разбрах, е петнайсетгодишен, вероятно доста развит умствено, като се има предвид физическото му състояние. Той не даде ли някакво обяснение на причината за побоя?

— Не, каза, че не го е предизвикал с абсолютно нищо.

— Преди това двамата разбираха ли се?

— Не.

— Казахте, че е изключително привързан към вас.

— Изключително предан и любящ син е. Моят живот е негов живот. Възхищава се на всеки мой жест или дума.

Холмс още веднъж си записа нещо, после се замисли.

— Не се съмнявам, че сте били в много близки отношения с момчето преди втория ви брак. Сигурно сте прекарвали доста време заедно.

— Да, така е.

— Момчето сигурно е предано към паметта на майка си.

— Да, вероятно.

— Сигурно е много интересен младеж. Имам още един въпрос: това странно нахвърляне върху бебето и побоите над сина ви по едно и също време ли се случиха?

— В първия случай, да. Сякаш някакво безумие я бе обладало и изливаше яростта си и над двамата. Следващия път пострада само Джак. Госпожа Мейсън не е споменавала нищо за бебето.

— Това усложнява нещата.

— Не ви разбирам напълно, господин Холмс.

— Нищо чудно. Някои предварително си съставят теория и чакат времето или фактите да я оборят. Лош навик, господин Фъргюсън; но

човешката природа е слаба. Опасявам се, че вашият приятел ви е дал преувеличена представа за научните ми методи. Както и да е, засега мога да ви уверя, че вашият проблем не ми изглежда нерешим. Чакайте ни на гара Виктория в два часа.

Оставихме багажа си на съхранение на гарата в Ламбърли и излязохме навън в мрачната и мъглива ноемврийска вечер. По разкалян криволичещ път стигнахме до усамотено старинно имение. Беше тежка претрупана сграда с пристроявани по-късно крила, старовремски корпус, високи комини от времето на Тюдорите и островърх покрив от хоршъмски плочи, покрит от годините и влагата с лишеи и плесен. Входното стълбище се бе разкривило под тежестта на годините, над старинните камъни на входа се виждаше емблемата на някогашния строител. Вътре опушените тавани лежаха върху тежки дъбови греди, а изронените стъпала хлътваха на неочаквани места. От всяко кътче се носеше лъх на тлен и разпад.

Фъргюсън ни въведе в обширна гостна. В огромната, старовремска камина с дата 1670 година над желязната решетка играеха ярки пламъци. Стаята, доколкото успях да я огледам, бе невъобразима смесица от области и епохи. Потъмнялата ламперия, покриваща наполовина стените, вероятно бе от времето на първия собственик — дребен земевладелец от седемнайсети век. На височината на очите бяха окачени в редица добре подбрани акварели от съвременни художници, а на жълтеникавата стена отгоре бе подредена превъзходна колекция от южноамерикански сечива и оръжия, несъмнено донесени от съпругата перуанка. Холмс я заразглежда с присъщото на будния му дух любопитство. После се обърна със замислен поглед.

— Гледай ти! — възкликна той.

От някаква кошница в ъгъла се измъкна един шпаньол. Движеше се трудно, едва тътреше задните си крака, а опашката му се влачеше по пода. Накрая стигна до господаря си и близна ръката му.

— Какво му е на кучето? — попита Холмс.

— И ветеринарят още не може да разбере. Някаква парализа, той смята, че е гръбначен менингит. Ще мине. Скоро ще сме на крака, нали, Карло?

Увисналата опашка на животното потръпна и то вдигна към нас печалните си очи. Изглежда, разбра, че говорим за него.

— Изведнъж ли стана?

— За една нощ.

— Кога?

— Преди около четири месеца.

— Виж ти! Много интересно!

— Така ли? Какво виждате в това?

— Потвърждение на онова, което предполагам.

— Какво, за Бога, предполагате, господин Холмс! За вас това може да е рутинна интелектуална загадка, но за мен е въпрос на живот и смърт! Жена ми може би е убийца, над децата ми виси постоянна опасност. Не си играйте с мен, господин Холмс. Нещата са прекалено сериозни.

Болезнен спазъм разтърси едрия някогашен полузащитник. Холмс положи ръка върху рамото му.

— Опасявам се, че изходът, какъвто и да е, ще бъде болезнен за вас, господин Фъргюсън — каза той. — Ще ви спестя каквото мога. В момента не мога да ви кажа друго, но мисля, че ще намеря разрешението, преди да напусна този дом.

— Бог да ви помага! А сега, моля да ме извините, господа, ще отида до стаята на жена ми, за да видя как е.

Останахме сами в гостната за няколко минути и Холмс отново огледа чудноватите предмети, окачени по стените. Нашият домакин се върна и по съкрушеното му изражение ясно личеше, че нещата не са се променили.

— Чаят е готов, Долорес — обърна се Фъргюсън към стройното мургаво момиче, което го бе последвало в стаята. — Виж дали господарката ти има нужда от нещо.

— Тя е истина болна — възкликна момичето и с нескривано възмущение погледна господаря си. — Не яде нищо. Истина болна. Трябва ѝ лекар. Страх ме е остава сама с нея без доктор.

Фъргюсън ме погледна въпросително.

— Ще се радвам да помогна с каквото мога.

— Господарката ти ще приеме ли доктор Уотсън?

— Аз ще го заведа. Не трябва разрешение. Тя нуждае от доктор.

— Идвам с вас тогава.

Последвах треперещата от безпокойство девойка нагоре по стълбите и после по дълъг мрачен коридор. Озовахме се пред масивна дъбова врата със стоманени скоби. Неволно си помислих, че Фъргюсън едва ли би успял да влезе насила през нея. Камериерката отключи и несмазаните панти изскърцаха, крилото едва се откряна, девойката се шмугна след мен и го захлопна зад гърба си.

Жената на леглото гореше в силна треска. Беше в полусъзнание, но усети влизането ми и вдигна към мен красивите си, изпълнени с тревога очи. Май се успокои, като видя непознато лице, и с въздишка се отпусна върху възглавницата. Пристъпих напред, казах ѝ няколко ободряващи думи и тя остана спокойна, докато я преглеждах. Пулсът ѝ бе учестен, имаше и висока температура. Останах с впечатление, че състоянието ѝ се дължи по-скоро на емоционално разстройство, отколкото на физически проблем.

— От два дни е така. Страхувам за живота ѝ — каза момичето.

Жената извърна изтерзаното си красиво лице към мен.

— Къде е съпругът ми?

— Долу, иска да дойде.

— Не искам да го виждам. Не, не искам.

После, изглежда, започна да бълнува.

— Сатана! Сатана! Какво да правя с този демон?

— Мога ли да ви помогна с нещо?

— Никой не може да ми помогне. Край! Всичко рухна. Не може нищо да се направи.

Жената явно бълнуваше. Някак не си представях добрия Боб Фъргюсън в ролята на демон, нежели сатана.

— Госпожо — казах, вашият съпруг искрено ви обича. Много е съкрушен от случилото се.

Тя отново извърна към мен великолепните си очи.

— Да, обича ме. А нима аз не го обичам? Нима от любов не жертвам себе си, за да не страда той? Така го обичам. А той, той ме смята за чудовище... дори го каза...

— Но той е съкрушен от скръб, не може да разбере какво става.

— Наистина не може, но трябва да вярва.

— Защо не му позволите да ви види? — предложих.

— Не, не! Няма да забравя нито ужасните му приказки, нито обвинението, изписано в погледа му. Не искам да го виждам. Идете си,

с нищо не можете да ми помогнете. Само едно му кажете. Искам си детето. Имам право да видя детенцето си. Само това имам да му кажа — тя обърна глава към стената и не промълви дума повече.

Върнах се в гостната и Фъргюсън ме изслуша унило, докато предавах молбата ѝ.

— Как да ѝ дам детето? Как, като знам на какво е способна? Мога ли да забравя как се надигна зад люлката с кръв по устните — и той потръпна при спомена. — Детето е в безопасност с госпожа Мейсън и така ще остане.

Миловидна млада прислужничка, която сякаш бе единственото съвременно нещо в къщата, ни поднесе чай. Докато пълнеше чашите, вратата се отвори и в стаята влезе момчето. Беше наистина забележителен юноша с бледо лице и буйни къдрици. В сините му очи блесна радостен пламък, когато видя баща си. Втурна се към него и обви врата му с ръце почти като влюбено момиче.

— Ах, тате! — възкликна той. — Не знаех, че си дошъл, иначе щях да те посрещна. Толкова е хубаво, че си тук!

Фъргюсън се поосвободи от прегръдката му с известно смущение.

— Доброто ми момче — каза той и нежно потупа сина си по главата. — Върнах се по-рано, защото приятелите ми, господин Холмс и доктор Уотсън, бяха така добри да дойдат с мен. Ще прекарат вечерта с нас.

— Това ли е господин Холмс, детективът?

— Да.

Момчето изгледа приятеля ми с проникателен и както ми се стори, не особено дружелюбен поглед.

— Къде е другият ви син, Фъргюсън? — попита Холмс. — Можем ли да се запознаем и с детето?

— Помоли госпожа Мейсън да донесе бебето — каза Фъргюсън.

Синът му се отправи към вратата с несигурна, олюляваща се крачка. Окоето ми на хирург разпозна симптомите на гръбначно заболяване. След малко момчето се върна, водейки висока мършава жена с дете на ръце.

Бебето беше много красиво, с тъмни очи и златисти къдрици, прелестна смес на саксонска и латинска кръв. Фъргюсън видимо грейна, взе рожбата си и нежно я замилва.

— Не мога да си представя, че някой може да му причини нещо лошо — промълви той, докато гледаше малката алена резка на пухкавото вратле.

В този миг обърнах очи към Холмс. Порази ме напрегнатият му израз. Бледото му лице бе застинало като изрязано от слонова кост, той за момент се взря в бащата и детето, после впи очи в някаква точка в другия край на гостната. Проследих погледа му, насочен към прозореца и унилата, посърнала градина отвън. Дървеният капак бе полуспуснат и не се виждаше много, но вниманието на Холмс без съмнение бе приковано от самия прозорец. След това той се усмихна, отиде до бебето и внимателно огледа червената резка на врата му. Накрая пое юмручето, което то размахваше към него.

— Довиждане, млади човече. Доста драматично започва житейският ти път. Госпожо, искам да разменя няколко думи с вас.

Той дръпна настрана гувернантката и няколко минути двамата разговаряха напрегнато. Долових само последните думи: „Тревогите ви скоро ще приключат.“ После гувернантката, доста мрачна и намусена, излезе с бебето.

— Какво ще кажете за нея? — попита Холмс.

— Както сам забелязахте, не е особено общителна, но има златно сърце и е силно привързана към детето.

— Ти харесваш ли я, Джек — обърна се внезапно Холмс към момчето.

Сянка помрачи фините изразителни черти на юношата и той бавно поклати глава.

— Не хареса ли някого, край — обясни Фъргюсън, придърпвайки ласкаво момчето. — За щастие мен ме харесва, нали, Джаки?

Момчето изгука и зарови глава в широките гърди на баща си. След малко той го отстрани лекичко.

— Тичай навън, сине — рече Фъргюсън и го проследи с разнежен поглед. — Е, господин Холмс — поде отново, когато момчето излезе, — съзнавам, че ситуацията, в която ви въвлякох, е доста нелепа, и едва ли мога да разчитам на нещо повече от съчувствието ви. От ваша гледна точка това вероятно е твърде деликатна и сложна ситуация.

— Деликатна — да — каза приятелят ми. — Но не се оставих да бъда подведен от сложността ѝ. Въпрос на чиста интелектуална дедукция. Когато първоначалното предположение се потвърди точка по точка от съществуващите факти, субективната хипотеза се превръща в обективен извод и така стигаме до целта на нашето търсене. Всъщност я открих още преди да напуснем улица „Бейкър“. Останалото бе просто наблюдение и потвърждение.

Фъргюсън положи длан на набразденото си чело.

— За Бога, господин Холмс дрезгаво промълви той. — Ако сте узнали истината, не ме дръжте в напрежение. Не издържам вече. Какво да правя? Не ме интересува как сте стигнали до фактите, за мен е важно какво означават.

— Действително ви дължа обяснение и ще го получите. Но ще ми позволите ли да го направя, както намеря за добре. Дамата в състояние ли е да ни приеме, Уотсън?

— Разстроена е, но разсъдъкът и не е помрачен.

— Чудесно. Единствено в нейно присъствие можем да разрешим случая. Да вървим.

— Но тя не иска да ме види — възрази Фъргюсън.

— О, ще поиска — увери го Холмс и надраска няколко реда на един лист. — Понеже единствен ти бе допуснат до покоите на дамата, Уотсън, имай добрината да ѝ занесеш бележката.

Отново се качих горе и дадох бележката на Долорес, която предпазливо откряна вратата. Минута по-късно отвътре се чу вик, в който се долавяше радостна изненада. Долорес отвори вратата.

— Да дойдат. Ще изслуша тях — обяви тя.

Дадох знак на Холмс и домакинята ни да се качат. Фъргюсън влезе и пристъпи колебливо към съпругата си, но тя се поизправи в леглото и вдигна ръка да го отблъсне. Той се отпусна тежко в едно кресло. Холмс се поклонил леко и също седна, а тя бе вперила в него изпълнен с почуда поглед.

— Мисля, че присъствието на Долорес не е наложително — започна Холмс. — ... Добре, госпожо, щом държите, нека да остане. И така, господин Фъргюсън, аз съм зает човек, имам неотложни задачи, така че ще бъда пределно кратък и директен. Светкавичната хирургична намеса винаги е най-малко болезнена. Ще започна с това,

което ще ви донесе облекчение. Съпругата ви е изключително смела, обича ви безмерно и е обвинена несправедливо.

Фъргюсън скочи на крака, не на себе си от радост.

— Докажете го, господин Холмс, и аз ще съм ваш длъжник до сетния си час.

— Опасявам се, че ще е с цената на неочакван удар.

— Всичко ще понеса заради оневиняването на съпругата ми. Нищо друго няма значение.

— Ще ви посоча посоката, която поеха разсъжденията ми още на улица „Бейкър“. Мисълта за вампир, естествено, ми се стори абсурдна. В английската криминална практика такива случаи не се срещат. И все пак заключението ви не беше безоснователно. Видели сте дамата да се надига зад креватчето с кръв по устните.

— Да, видях я.

— Не ви ли е хрумвало, че кървяща рана може да се смуче и по друга причина? Нима английската история не споменава за кралица, която изсмуква кръвта от отворена рана, за да извлече отровата от нея?

— Отрова!

— Когато научих за южноамериканския произход на съпругата ви, веднага си помислих за някакво традиционно тамошно оръжие още преди да го бях видял с очите си. Съществуват, разбира се, и други начини да отровиш някого, но първо за това ми хрумна. Малкият празен колчан на стената в гостната бе това, което очаквах да видя. Ако някое дете бъде улучено със стрела, намазана с кураре или с друга дяволска смеска, това неминуемо ще доведе до смърт, в случай че отровата не бъде изсмукана. А и кучето! Ако някой реши да използва подобна отрова, няма ли да провери предварително дали не е загубила действието си? Не знаех, че имате куче, но като го видях, то напълно се вмести в схемата ми. Сега разбирате ли ме? Съпругата ви е трябвало да се справи с една опасност. Съумяла е да я отстрани и да спаси живота на детето си, като същевременно не е можела да ви каже истината, защото знае колко обичате сина си и за нищо на света не е искала да разбие сърцето ви.

— Джаки!

— Наблюдавах го преди малко, докато милвахте бебето. Лицето му ясно се отразяваше в стъклото на прозореца, а полуспуснатият му

капак осигуряваше идеален фон. Рядко съм виждал изписани на човешко лице подобна ревност и животинска омраза.

— Моят Джаки!

— Трябва да го приемете, Фъргюсън. Още по-болезнено е, че го е движила изкривената му, прекомерна любов към вас и вероятно към покойната му майка. Душата му е обсебена от всепоглъщаща омраза към прекрасното детенце — здраво и хубаво, то е пълна противоположност на неговата болнаост.

— Господи! Всемогъщи Боже, не е възможно!

— Казах ли истината, госпожо?

През цялото време жената бе ридала с лице, заровено във възглавницата, но сега вдигна глава и се обърна към съпруга си:

— Как можеш да ти кажа, Боб? Истината щеше да те съкруши. Изчаквах, не исках да я научиш от мен. Когато този джентълмен, който, изглежда, притежава магическа сила, ми писа, че знае всичко, почувствах облекчение.

— Мисля, че едно пътуване по море за около година ще се отрази добре на мастър Джаки — каза Холмс, докато се изправяше. — Само още едно нещо остана неизяснено, госпожо. Напълно разбирам отношението ви към мастър Джаки. Майчинското търпение си има предел, но как се осмелихте да оставите детето си тези последни два дни?

— Казах на госпожа Мейсън. Тя знаеше.

— И аз си помислих същото.

Фъргюсън се бе строполил на леглото, разтърсван от ридания.

— Мисля, че нямаме повече работа тук, Уотсън — прошепна ми Холмс. — Ако подхванеш преданата Долорес за единия лакът, аз ще поема другия... Мисля, че трябва да ги оставим сами, за да се разберат — довърши той, след като затвори вратата след себе си.

Добавил съм още нещо, свързано с този случай — отговор на писмото, с което започна разказът. Ето съдържанието му:

Улица „Бейкър“
21 ноември
Относно: Вампирите

Уважаеми Господа,

В отговор на писмото Ви от 19-и този месец мога да Ви уверя, че се запознах със случая на Вашия клиент Робърт Фъргюсън от Фъргюсън и Мърхед, търговци на чай, Майнсинг лейн, и той приключи със задоволителни резултати. С благодарност за проявеното доверие.

Искрено Ваш
Шерлок Холмс

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.